

et Udtryk, den ærede Krigsminister i sit Foredrag havde brugt, bemærke, at jeg i den Forbindelse, hvori de Udtryk, som det ærede Medlem tilsigtede, fremkom fra Ministeren, ikke saae nogen saadan Sigelse mod Udvalgets Medlemmer, som det ærede Medlem har troet at finde deri, da jeg ellers vilde have paatalt en saadan Udtalelse.

Ordføreren: Af den Udtalelse, hvormed den ærede Krigsminister indlede sit Svar til mig forrige Gang, gjør det mig meget ondt at bemærke, at den ærede Minister har opfattet mine Ytringer angaaende Regnskabsvæsenet og dets Forhold til Budgettet for Krigsministeriet paa en Maade, som aldeles ikke laa i mine Tanker. Jeg staaer her som Ordfører for Finantsudvalget, og da jeg ifølge denne Ministers Opfattelse maa have udtrykt mig meget uheldigt i mit sidste Foredrag, skylder jeg baade den ærede Krigsminister og Udvalget at erklære, at det er saa langt fra, at Udvalget ved sin Stilling til denne Sag har villet stille sig i nogen Opposition til den ærede Minister, at det tværtimod hele Tiden har været Udvalgets Hensigt at samvirke med den ærede Minister for at opnaae et saa heldigt Resultat som muligt. Jeg skal i den Anledning tillade mig yderligere at gjøre opmærksom paa, at den ærede Minister i sit Foredrag har udtalt sig om hele Stillingen med Hensyn til denne Sag paa en Maade, som jeg maa betegne som ikke correct. Det er paa ingen Maade Udvalget, der har stillet urimelige Fordringer til Ministeren i denne Henseende. Som jeg før tillod mig at sige, foreslaa der fra Ministeriet en Paragraph i Finantsloven, som var affattet meget mere sammentrængt, end Krigsministeriets Budget i de senere Aar har været affattet, og ved Siden deraf foreslaa der trykte Anmærkninger, som gavede en meget udførlig og meget klar Oversigt over, hvorledes Ministeren tænkte anvendt disse større Summer, han havde begjært. Tillige indeholdt disse trykte Anmærkninger en heel Deel Bestemmelser, som Thinget skulde give sit Samtykke til, og en Deel Angivelser, som tidligere havde været optagne i selve Loven. Under disse Omstændigheder var det Udvalget fuldkomment klart, at naar man lod dette gaae

uden nærmere Forklaring, saa vilde der fremkomme en Uklarhed, som vilde fremtræde paa en meget ubehagelig Maade ved Statsrevisionens Behandling af Regnskabet, idet det nemlig er Statsrevisionens Pligt at gjøre Indstilling til Thinget, naar en Bevilling er overstreden, men den maa altsaa fremfor Alt vide, hvilke Summer det er, der ere bevilgede, og naar en Overskrivelse har fundet Sted. Da dette nu ikke var os klart, og det forekom os, at det ikke kunde blive klart, saa vare vi fra Begyndelsen af betænkte paa at foreslaae Thinget at vedtage en Form for den paagjældende Paragraph i Finantsloven, som stemmede med den, der ifjor foreslaa; men da dette baade vilde være bekvæmligt og vidtløftigt for Thinget, og maaskee ikke vilde tiltale Krigsministeren selv, fandt vi en anden Udvæi, og det var den, at spørge den ærede Krigsminister, hvorledes han opfattede Forholdet mellem denne Paragraph og de trykte Anmærkninger. Paa dette ganske simple Spørgsmaal fik vi fra den ærede Krigsminister følgende Svar, som vi allerede have ladet meddele trykt, men som jeg her skal tilføje mig at oplæse. Det lyder saaledes: „Finantsudvalget har i Skrivelse af 14de Januar udbedt sig Krigsministeriets Erklæring, om Ministeriet i det Hele anseer sig bundet ved de Specificationer, som ledsage Ministeriets Budget, og navnlig ved dem, der vedrøre de forskellige Beholdninger. I Anledning heraf undlader Ministeriet ikke at udtale, at samme i det Hele anseer sig bundet ved Specificationerne, men dog maa forbeholde sig den for en højere Administration nødvendige Frihed med Hensyn til de Detailler, der ere at betragte som Overslag.“ Om denne Erklæring fra den ærede Krigsminister udtalte Udvalget sig dernæst i Betænkningen, og erklærede, at det fandt sig fuldstændig tilfredsstillet dermed; men dersom dette skal kaldes, at der er stillet Fordringer, ja endog Fordringer om noget Overmenneskeligt, saa vil den ærede Krigsminister sikkert indrømme, at det Overmenneskelige ligger hos ham selv, thi vi have ikke stillet en saadan Fordring. Jeg tør forsikre, at Udvalget vilde, naar kun Forholdet kunde komme klart frem, have ladet sig nøie med mindre; men nu viste det sig senere, at den ærede